

ЛИСМІ АНТИРА

ХТО?

Слово до Читачів

Час тріснув батоном і ми увійшли в десятий рік видавання нашого журналу.

Історики наших пресових злиднів нехай запишуть собі це у своїх нотатниках, що „Лис Микита” — перший у нас сатиричний журнал, який дожив такого, як на нашій обставини, поважного віку. Додайте до того, що в еміграційних обставинах, коли не втрималися ні один із численних започаткованих сатиричних журналів інших народів, навіть багатіших і численніших, тільки ми, українці, змогли дозволити собі на цього роду еміграційний локус.

Коли ще взяти під увагу, що за залізною заслоною правдивої сатири взагалі не визнають, підсудуючи читачеві тільки підфарбовану злосливим гумором пропаганду, то „Лис Микита” являється сьогодні одиноким трибуном і амбасадором правдивої, і ні від ніяких партійних босів, бісів і фондів залежної, української сатири.

Впродовж минулих дев'яти років мав „Лис Микита” своїх добрих Приятелів, але мав і ворогів. Поминаючи і проти ночі не згадуючи, чи то „крайову” комуністичну, чи нашу доморослу „прогресивну” пресу, пробувало завалити наш журнал чимало таких наших „добрих” людей. Писали довезні статті, що „Лис Микита” хоче підважити ...Об'єднані Народи, пробували звунити роллю журналу до „галицького провінціального журналіка”, писали аноніми, погрожували створити (один Бог знає ким і чим) другий журнал; взагалі, сіллю в оці був їм „Лис Микита” і його сатира. Нераз важко було зрозуміти — чому? Але, по часі, дещо вияснювався: одні, в патріотичному запалі самі себе підпаливши, згоріли, хоч і не до тла, інші, як Косач, явно-славно відкрили своє правдиве лице і наміри, а ще інші переймаки косачівських „ідей” чекають своєї черги, бо їхнє завдання і ролі ще не закінчені.

Були ще „приятелі” іншого крою. Це ті, що нищили журнал матеріально. Найперше деякі наші книгарні чи кольпортери. Правда, мусимо скинути капелюха перед багатьома нашими книгарнями, що дуже точно і вчасно розраховувалися з нашою адміністрацією; мусимо бодай посміхнутись у сторону цих книгарів, які, поки

розрахуватися, хоч трохи „обертають в інтересі” бідними лисячими грішми. Хай Бог їм того не пам'ятає! Але, чи повірите, бувають кольпортери, як ось один, чикагівський, який присвоїв собі наших понад чотириста доларів і — хоч горохом об стіну — патріотично мовчить! До нього і йому подібних ми ще повернемося другим разом. Покине краще не псувати собі сьогодні „ювілейного” наєзрою.

Ми тільки пригадуємо кому треба, що „Лис Микита” на грошах не сидить, але в'яже кінці, дослівно, від числа до числа. А ті, що трудяться для журналу, не живуть із каси „Лиса”, але заробляють на хліб насущний деінде, і то не раз тяжко.

Вкінці про наших Приятелів. Їм завдячуємо те, що перетривали такий час і можемо похвалитись сьогодні нашим дев'ятилітнім дорібком.

Це ті чесні і солідні Передплатники і покупці журналу, це ті, що хоч не раз і малою лептою на Пресовий фонд, піддержали нас так матеріально, як морально, це ті наші Дорогі Співробітники, які, не оглядаючись на ніякий гонорар, прислали нам свої матеріали. Це ті, що писали нам листи із признанням, а вкінці всі ті, які вміли сприйняти сатиру на себе, на їхню партію, чи організацію, не реагуючи на неї ненавистю і злосливою відповіддю, а навпаки, — маючи повне зрозуміння для сатири і належне громадське вироблення, надалі залишилися прихильниками нашого журналу.

Їм усім „Лис Микита” щиро дякує і просить надалі не забувати і піддержати по своїй спроможності. Піддержуйте нам журнал, бо цим піддержуєте повну циркуляцію крові в нашій політичній і громадській житті. Поширюйте „Лиса Микиту”, приєднуйте нових передплатників, бо багато ще ходить темними заулками неосвідомлення вартості і значення сатиричної преси в наш переломовий час.

І пам'ятайте, що кожний Валц, хоч би як скромний даток на наш Пресовий фонд, головню з нагоди нашого десятиліття, буде для нас великою радістю і допомогою, як теж і моральною піддержкою в нашій, на правду, не легкій праці.

„Лис Микита”

ВІНЧУВАННЯ

Сійся-родися
жито-пшениця
і всякая кукурудза.
По директивам ЦК Партії
і самого главного туза —
С. Хрущова.

Будь готова
українська пшеничко
виконати норму
достроково,
дубельтово!
Рости вгору, та вгору
сися в московську комору.
З зерна хай виросте тонна,
а з колоска піввагона!

На славу Рад-Союзу
Підтягнись і ти, кукурудзо!
І ви, жита колосаті,
Здоганяйте Сполучені Штати!

Ячменю і коноплям,
Вурьякам, картоплям —
резолуція, як дріт:
„Семирічка за п'ять літ!”

Папай

УНРАДА ВИХОДИТЬ
З АМЕРИКАНСЬКОГО КОМІТЕТУ

„Последнім віком, став чоловіком!”

ЛИСЯЧИЙ КОМЕНТАР

„Смертю смерть поправ...“ Такий наголовок дав своїй статті у київській „Літературній Газеті“ письменник-орденоносець Петро Панч.

Читаєш — і очам своїм не віриш: невже автор „Голубих Ешелонів“ переключився на релігійну тематику і розсіває опіум для народу?.. Так що ж виявляється: стаття з цим побожним наголовком присвячена в цілому Ярославу Галакові, відомому енкавудистові галицького хову, авторові огидних памфлетів на нашу Церкву, зокрема на Митрополита Шептицького. А Петро Панч за те його і робить комуністичним свя- тим.

В старому краю казали колись: „А Ти, Боже, бачеш це все і не гремиш!“

Цьогорічний лавреат літературної нагороди Нобеля, італійський поет Квазімодо, відомий у світовому письменстві також як автор поеми на честь совєтського „спутника“. Він порівняв хрущовські здобутки в міжпланетних сферах із... Божими ділами... А перше, що він зробив по одержанні нагороди, то вилаяв Пастернака „дрібномішанином“.

Що ж... І між великими поетами трапляються „джентлмени“.

В 2-му числі „За синім океаном“ Юрій Косач уже пустив фарбу (пінкову). Ото ж розправляєтся з націоналістами, Степаном Бандерою та Іваном Мазепою. Але справді нове в цьому числі журнальчика це „Листи читачів“ до редакції, які пише, звичайно, сам до себе Юрій Косач.

Пресовий фонд

Д-р Ю. Кулик — 10 дол., О. Михальський — 2 дол., М. Вацик — 2 дол., Д. Горячий — 2 дол., П. Самойлов — 1 дол.

Щиро дякуємо!

На академії в честь Федьковича

— Чий це портрет висить на стіні?

— Та ж Юрія Федьковича.

— Але він зовсім подібний до Мороза!

— Ніжне лице! Його малював Михайло Мороз.

В барі „Лис Микита“

— А де подівся Йосип Гірняк?

— Якраз тепер виступає на сцені.

— Дивіться, — такий талан і так марнується в театрі!

Голос розпукки

Жінка покидає чоловіка:

— Відходжу від тебе назавжди!

— Поки відійдеш, то скажи хоч, як довго треба варити яйця натвердо!

Проста справа

— Ми виїжджаємо до Європи, але не знаємо, що зробити з тещею...

— Вишліть її на Місяць.

По відлізі

— Скажіть, колего, чому ви хочете летіти першим на Місяць?

— Бо під час відлігу я скритикував другого секретаря партії...

(„Шпількі“, Варшава)

Соборна розмова

— Чому ви не були на святочній академії в честь Андрея Шептицького?

— А чому ви не були на святочній академії в честь Михайла Грушевського?..

Вистрі очі

— Олесь залобився в мене від першого погляду!

— А чому не одружився з тобою?

— Бо глянув на мене ще й другий раз...

В напій книгарні

— Пане Сурмач, можна дістати у вас меду?

— От, тобі мазш! А що ж то за книгарня була б, якби не мала меду?

Добрі сусіди

— Треба купити ще пластинку.

— Хіба тобі подобається джазова музика?

— Ні! Але її не терпить наш сусід („Перець“).

Що нас в 1960-

Коекзистенція

З приходом нового року дуже активізуються пророки майбутнього, які передсказують, що буде, або й не буде. Всі пророки й ворожбити кажуть, що цей рік буде роном щастя й добробуту, очевидно для цих, що досі жили в добробуті. Громадяни різних недорозвинених країн будуть собі далі спокійно вмирати з голоду, не дивлячись на американську допомогу. Але їхнє вмирання не вплине на глобальний приріст населення світу, що є фактом так само потішачим, як і тривожним.

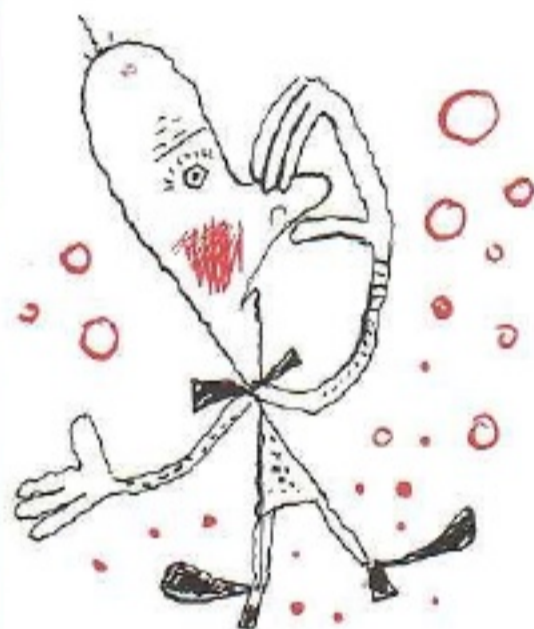
Війни в цьому новому році не буде, хоч тут то там можуть вирізати кількасот тисяч народу і без війни, в якійсь, наприклад, поліційній акції, чи в іншій революції. Поза тим між Америкою і Советами далі відбуватимуться мирні перегони у випуску різних чудових ракет, а інші народи пороззявляють роти і з захопленням приглядатимуться цим фазрверкам.

Якщо повернутись лицем до нашої емігрантської дійсності, то тут зовсім певно можна передбачити, що Український Конгресовий Комітет як не мав грошей у минулому році, так і не буде мати в новому. Це, так сказати, по стороні мінусовій. Натомість великим нашим надбанням у цьому році буде новий басейн на Союзівці, в якому, як кажуть експерти, води, слава Богу, не забракне.

Так само не забракне „костоме-

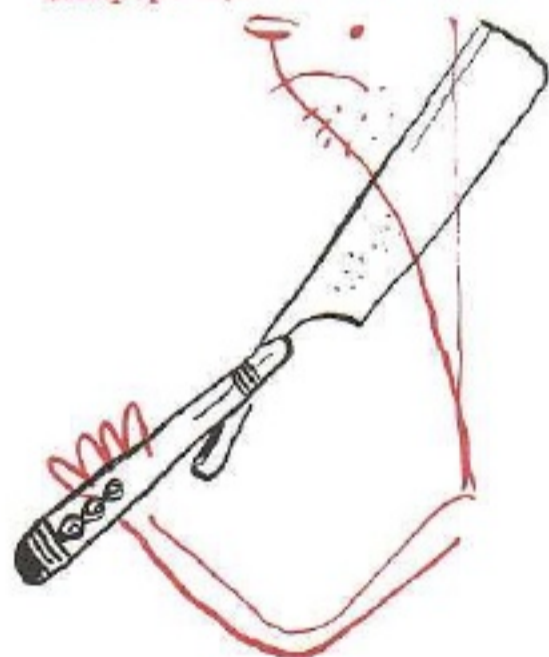
З'їзди

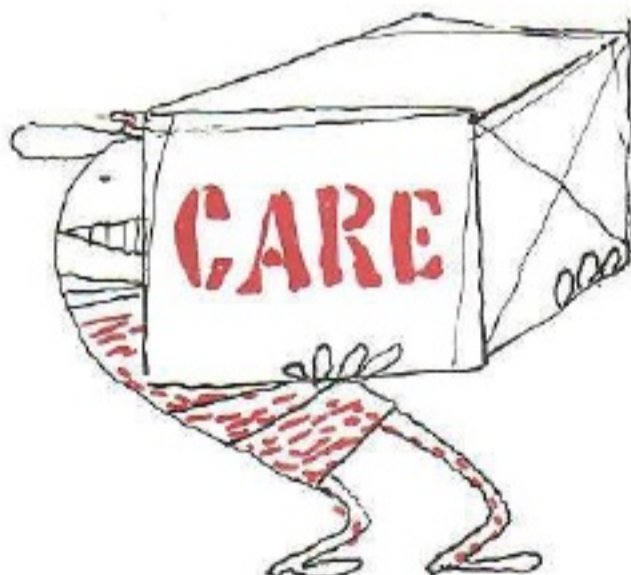
Конференція на вершинах

Консолідація

Податки

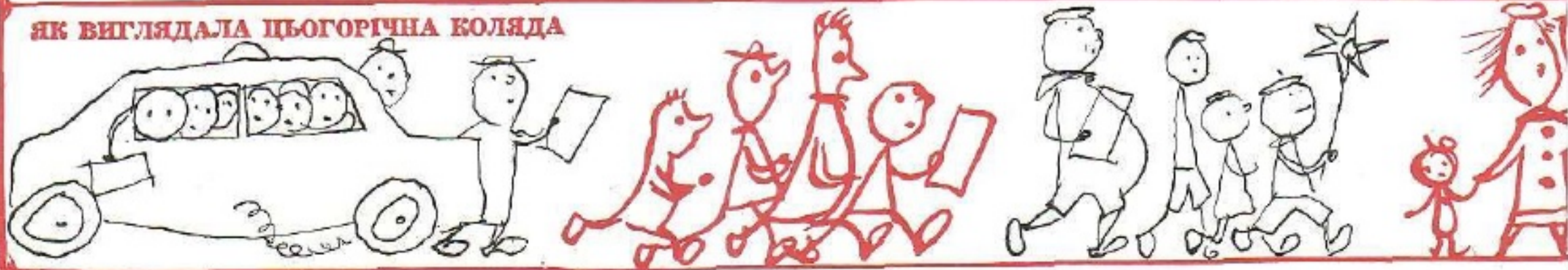

Полекші в СРСР

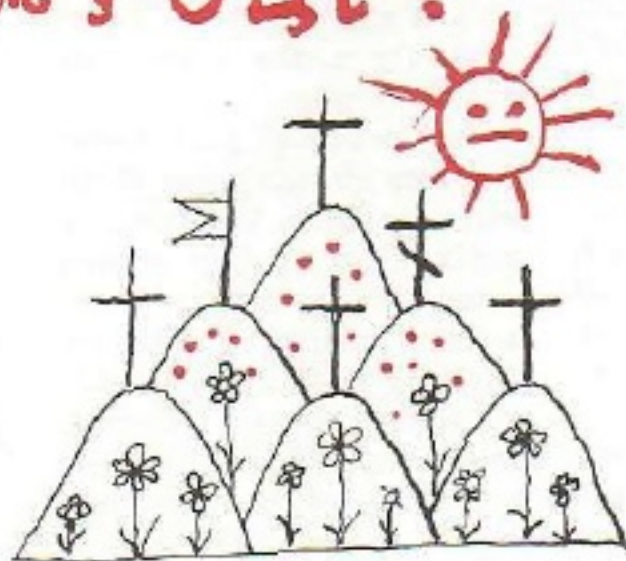

Ексиденти

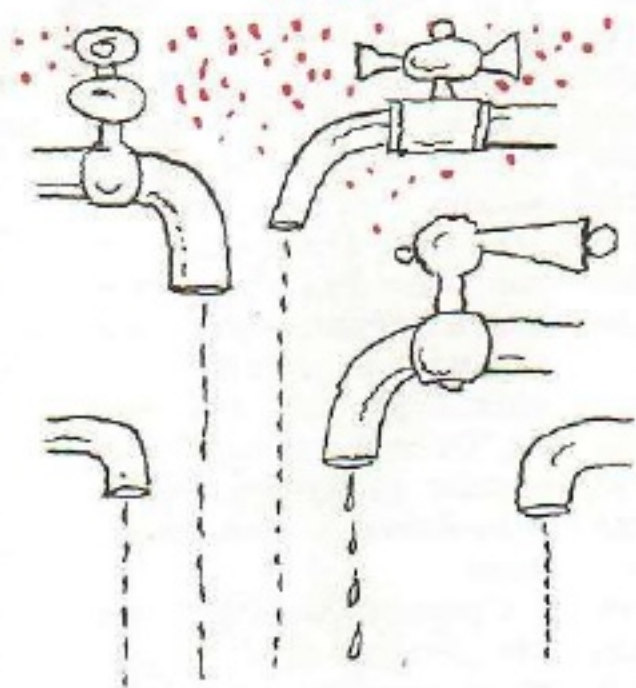
ЯК ВИГЛЯДАЛА ЦЬОГОРІЧНА КОЛЯДА

чекає ім році?

Ювілеї

Промови

Академії

рів" усім національним барам і похоронним заведенням.

Треба передбачати, що в нашій внутрішній політиці далі продовжатиметься спір про те, чи УНРада виступила з Американського Комітету, чи не виступила, а якщо виступила, то чи вона цим актом сильно перестралила Америк. Комітет, чи тільки так, трошки. Демократи далі твердитимуть, що не виступила, бо вона (УНРада) не належала до нього. Натомість націоналісти будуть підкреслювати факт, що раз вона (УНРада) виступила з Америк. Комітету, так значить, вона була в ньому, і тепер стало всім ясне те, що досі було напівясне, або напівтемне.

В культурно-ювілейному секторі так само продовжатиметься палка дискусія про те, чи проєкт пам'ятника Шевченкові у Вінніпегу поставити на рівні ноги, чи хай далі так сидить згорблений, як посадив його на п'єдесталі автор проєкту. Посиплеться ще ціла маса інших оригінальних проєктів і на сторінках нашої преси відбудеться ще один, неофіційний конкурс, в якому візьмуть участь так професори університетів, як і прості селепки. Що з того всього вийде, то ще не знати, але скандал вийде напевно. Але тому, що скандалів буде в нас більше, то цей один, конкурсний, не матиме впливу на бурхливу діяльність політичної еміграції в користь знедоленої та не покороєної Батьківщини.

Ікер.

Перепис населення

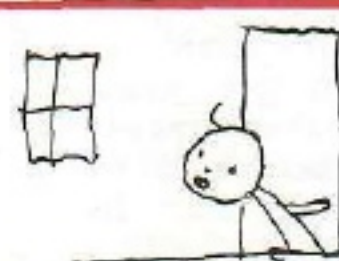
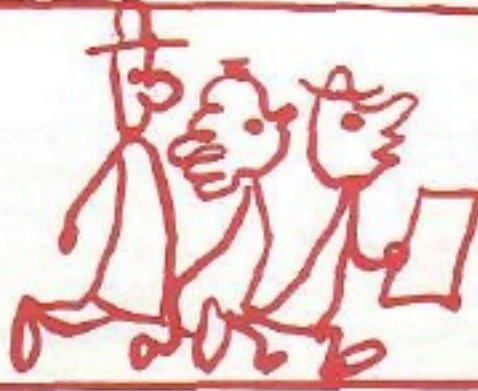
Кінець холодної війни

Висока політика

Домашнє щастя

— Тата нема вдома, пішли колядувати.

БЕНКЕТИ

Як тільки почали ми поселюватись на вільній землі Вашингтона почалася наша політична діяльність. Спочатку проявлялася вона у вічезній формі. „Нові“ скликали на віча „стару“ еміграцію і змальовували наші кривди і терпіння під поляками, більшовиками і німцями, та наші страждання по ДП-таборах. Звичайно, при кінці такого віча, президент закликав приятелів до складання пожертв для скитальців в Європі і тоді по залі йшов у рух капелюх, до якого падали „дайми“, „кводри“, а рідше „зелені“.

На одному вічі, на якому був я вперше, президент грімким голосом закликав: „А не жалуйте гроша, давайте так, щоб воно вас заболіло, так як боліють наші бідні скитальці по таборах в Європі, наші голодні і вимучені браття і сестри.“

Біля мене сиділа якась місіс і тримала в руці „кводра“, щоб вкинути його в капелюх; та коли почула грімкий голос президента, зробилося їй жаль бідних скитальців, обтерла сльозу і витягнула з кишені ще другого „кводра“, який її вже мабуть заболів.

Та мода на віча скоро перевелася, бо одне й те саме не можна було повторити; тому прийшли „до голосу“ маніфестації з транспарентами, промозами, оркестрами і чужомовними промовцями.

З черги прийшли „академії“ з всякої нагоди. Хто придумав цю назву, це докажуть може колись наші історики, на кожний спосіб назва майже геніальна. Академії ще не перезелися й досі, але життя їхнє вже не довге, бо починають на них дуже нарікати, головню наша патріотична молодь і то ця, жіночого роду. Бо деж, тільки подумайте! — сиди в залі на твердому кріслі і слухай промови, а то дзох, або й трзох про-

ЯВНІСТЬ

Вмочу перо — хай снігом віс!
 О, як напало багато!
 Які смішні і щедрі мрії —
 Засипали по вікна хату!

Вмочу перо — хай дзвонять сани!
 І дзвонять! (Серце, ти—шалене!).
 Вже чую голос: „Гей, Богдане!“
 І знаю — це до мене.

Ще раз! Ще раз! — і на папері.
 Писати місяця вже нестало
 Так навстіж відчиняю двері!..

Ех, дурню, не спиши! Помалу!

Ну й розлилось!.. Нема чорнила!
 А так здавалось — прийде пниі
 Моя, немолода вже, мила
 В дівочій сукенчині.

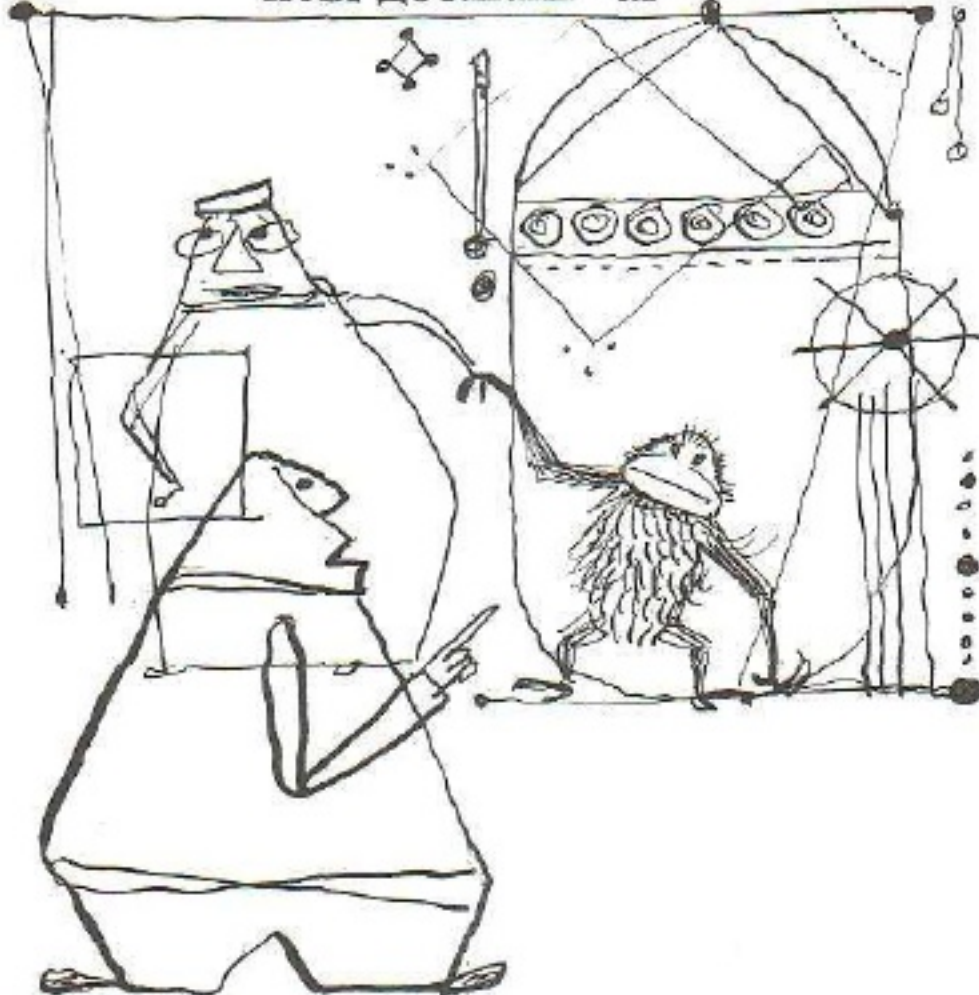
Б а б а й

мов, деклямацій, співів, дивися на якісь інсценізації, або танки чи подібні „старокрайові“ видумки! Все це таке нецікаве і нудне, але щож — сидіти треба, бо так „випадає“, хоч далеко приємніше було б піти до кіна, чи „ва-

чувати“ телевізію.

Значить, є надія, що академії скоро вийдуть з моди, бо старі не зможуть вже ходити, а молоді не схочуть. Може й тому дійшли ми до нових виявів нашої політичної діяльно-

НОВІ ДОСЯГНЕННЯ

— Над чим тепер працюєте?

— Вишколюємо мавпи, які мають випустити першу людину на Місяць.

сті, а саме — до бенкетів. Роблять бенкети американці, то чому нам не робити їх, тим більше, що на бенкеті дають поживу не тільки для духа, але й для тіла. От попав я раз на такий бенкет.

Велика зала заставлена столами, накритими білими паперами. На столах тарілки: в одному кілька куснів ковбаси (приблизно два інчі довжини), на другому хліб, а на третьому кілька куснів булки. Стоять ще горнята, до яких пані комітетові наливають якоїсь рідини, яку називають кавою. З'їв я тую ковбасу, приладжену на „старокрайовий спосіб“ і добираюся до кави, але вона не солоджена. Прошу пані комітетову, чи можна дістати цукру? „Ой, сорі, зараз подам цукор.“ Почекав я щось хвилин п'ять чи десять і дійсно подали цукор, щож, коли кава була вже зимна. От тобі й бенкет! І ще казали заплатити, вправді не багато — два доларчики.

Пригадав мені цей бенкет „старий край“, коли то на празник, чи іншу okazію поз'їздилися гості і в кухні приймали на подібний лад візників, яких тоді називали „фірманамі“. Тільки тоді називали це закускою, а не бенкетом. А як виглядали у нас бенкети, то спитайте старих, „старокрайових“ бувальців. А втім дещо про такі бенкети говорить старо-галицька пісня:

„Бенкетувати, пити,
 гуляти,
 люльку курити, весело
 жити,
 то наша, наша, наша
 жизнь!“
 ОЗА

“THE FOX”

Editor Edward Kozak

Address: “The Fox”

4921 Larkins

Detroit 10, Michigan

Tel.: VI 2-7476

Річна передплата \$ 3.00

Піврічна \$ 1.50.

Чесна Еміто!

Колис удавно, ек зачинав си новий рік, то казети писали ружні ворожби, документальни, шо і ек має стати си на світі. Не завше то си акуратно справджувало, але політика хоц знала чого має си тримати.

Нинька наші емігранція вівчена на вселяку альгометрию, гигиеномію ци навіть мовонезнавство, але на ворожбі нич си не знає апсолютни.

Велика цисе шкода, бо нарід ходит, ек сліпий, і не знає, шо їго на завтра чекати може.

Вічитав я в одній книжці, жи колис на світі були такі фараонти, шо були дуже мудрі і такі вівчені, жи мали навіть свій Увант. Куждий такий фараонт мав свого ворожбита під руков, шо нич не робив, сно фурт і фурт дивив си на зізди і вічитував, шо має си вкоротці стати.

Сегодни вже таких планетників нема та й на зізди никто си не дивит, бо си не розуміє, сно куждий дивит си на зізди, хоц тиж си не розуміє. Из десих зіздів, то не тільки не довідає си, шо має си стати у будучніст, але тиж не ме нич знати, шо си стало на минуле, дайминато, де гроші з каси си поглі.

Ведлуг фараонтів, то ек вже давно нема, але вівчені из целого світа фурт ше їздєт на тото місце, де вони жили, і там порпают си у земли, ци не знайдут скийс камінчик, де би було написано, коли має си стати кінець світа. Того сегодни никто не знає, навіть аби тот из Уванту. А тогди куждий знав цисе напамєт, бо собі сам на зіздох вічитав.

У Старім Краю, то колис тиж ворожили розма-

їто. Ек зачали ворожити на Андрея, то ворожили биз цєле Рїздво, аж по Новий Рїк.

Варта аби цисе си відновило у нас на емігранції, хоц треба дещо змінити на снакший спосіб, ведлуг поведенції і оказії.

Ек тото колис ворожили у нас, то вам скажу за пунтами, бо ше дещо памєтаю.

Дайминато, йшла дівка вночи надвер та й мацала коли у плоті. Ек намацала, жи здавав си відповідний, то завсзувала на нїм шматку. Рано бігла подивити си: ек тот кіл трафив си, жи простий, то був знак, жи чоловіка ме мати поредного, а ек тот кіл був у коріни кривий, то знак снакший: жи чоловік буде нездалий.

В Гамериці, то колів аній плотів нема, то тра брати на снакший спосіб.

Найліпше взєти пару хлопців і поставити до глїду, а дівці завєзати очі і пустити, най мацає. Єкого си мацає, такого буде мати.

Або було так: вїходила дівка надвер і калатала лишками. Звідки пєс загавкав, звїдтам мала си нареченого сподїзати.

В Гамериці, то пси спєт из панами в лужку і тєшко, аби скийс загавкав.

У нас політикєнтів ружних — бїльше, ек пєсів. Вістарчит аби взєти склєнку из буфєту і задзвонити, то зараз скийс прибіжит. Тоди тра взнати при ский пардїї тот, жи прибіг, си гонорує, бо то буде знак, в ский пардїї дівці найліпше чоловіка шукаєти.

Шє робили так: знимали з дівки чоботи і клали єден повперед другого, а котрій вїпало, шо чобїт пєрейшов поза порїг, то був зіхєровий знак, жи скоро віддаєт си.

Межди панством, то тра снакше робити, бо чоботїв не носєт, сно мєшти на коркох. Тай знимати из ноги мут женузати си, бо може котрій пуєстило вч-

АВРАМЕНКО В ПОЛІНЕЗІ

— Це наш тільки так смішно перебрався.

ко на задній п'єті.

Тут найліпше аби єдна паннуньці ставала перед другов, а далі знєз завперемїну. Котра опинит си поза дєрми, то або віддаєт си, або сї зіхєрово скийс мурин вхопит.

Шє брала дівка воду вїбачєйте, з пєсок і неєла до миски. На цєсїй водї замїшувала пляцок, а покїм шєс си погадала і пуєкала пєса. Котрій пляцок пєс ухопив, то мало сповнити си.

Цисє добра ворожба, але в Гамериці не годит си на жадний спосіб.

Найперше — де тут є

така паннуньці, аби єтримала замкнений пєсок від водоцьонгу аж до миски?

Подругє, котра нинї вмїє пляцок замїсити?

А потрєте, ек би навіть замїсила, то ский пєс би тото їв?

На кінець, то ше мож вїдлизати віск і з того ворожити.

Цисє вже спєнциалне вороженє і до того тра брати когєс, жи вмїє добре брєхати. Найліпше звєрнути си до такого, жи до казєти пїше. Такий, то з воску всєо зічитає, шо єно не хочєтє.

Зинь Зозула

6 MILE AND BEECH

В. КУКУРБА
менеджер

25775 W. 6 MILE RD.
DETROIT 40, MICH.

KENWOOD 5-9849

WALT'S SUNOCO SERVICE CENTER
ВСЯКА ОБСЛУГА І НАПРАВА АВТ

Високотарне в рисунках.

ПОХІД ДО СЛАВИ

ЗБИРАННЯ ЛАВРІВ

СИЛА ПРИВИЧКИ

КОМЕНТАР ЗАЙВИЙ

БЕЗВИХІДНЕ ПОЛОЖЕННЯ

ДІЙ ШОВ ДО ЗАКЛЮЧЕННЯ

ЗАПАЛЬНИЙ ДИСКУТАНТ

ВИКРИВЛЕННЯ ФАКТУ

СПРОСТУВАННЯ

ПОСТ СКРИПТУМ

КЛЮЧЕВА ПОЗИЦІЯ

БЕЗПОСЕРЕДНІСТЬ ВИСЛОВУ

ВИХІД З ПОЛОЖЕННЯ

СЛОВО ПРАВДИ

ПОЧУТТЯ САМОКРИТИКИ

ВИЩЕ СКАЗАНО